

Центральне місце в процесі обґрунтування доцільності здійснення фінансової інвестиції займає визначення її ефективності. Ефективність інвестиційного проекту є достатньою, якщо зберігаються вкладені засоби інвестора і забезпечується їх стабільний приріст [5].

Рівень ефективності фінансової інвестиції визначається на підставі порівняння з іншими типами інвестицій. Економічна оцінка, ефективність визначаються з застосуванням динамічних і статистичних методів.

Розвиток інвестиційної діяльності та покращення інвестиційної привабливості вітчизняних підприємств є основними напрямками досліджень фахівців з менеджменту та підприємств різних рівнів [5–6]. Але для реальної підтримки та реалізації поставлених задач необхідно в першу чергу створення на всіх рівнях умов для ефективного інвестиційного проектування, поліпшення інвестиційного клімату, розширення інвестиційних ресурсів як на рівні кожного суб'єкту господарювання, так і на рівні держави.

Література:

1. Борщ Л. М. Інвестиції в Україні: стан, проблеми і перспективи. – К.: Знання, 2002.–318 с.
2. Солдатенко В.В., Стороженко Л.О. Державне сприяння прямим іноземним інвестиціям // Економіка та держава. –2004. – № 9. – С.32–35.
3. Баранецький І.О. Особливості та перспективи розвитку венчурного підприємництва в Україні // Формування ринкових відносин в Україні. – 2004. – № 4 (35). – С.46–52.
4. Державне агентство України по інвестиціям та інноваціям. Офіційний сайт.: in.gov.ua.
5. Захарченко В.І., Акулюшина М.О. Динаміка інвестиційно–інноваційних процесів у нестабільному середовищі : монографія / В.І. Захарченко, М.О. Акулюшина. – Херсон : Олді–плюс, 2013. – 212 с.
6. Забарна Е.М. Соціально–економічний розвиток регіону на інноваційно–інвестиційній основі : моногр. / Е.М. Забарна. – О. : Ін–т проблем ринку та економіко–екологічних досліджень НАН України, 2008. – 264 с.
7. Мескон М. Основы менеджмента / М. Мескон, М. Альберт, Ф. Хедоури ; пер. с англ. – М. : Дело, 2004. – 800 с.
8. Ілляшенко С.М. Організаційно–економічні основи управління вибором напрямків інноваційного розвитку промислових підприємств // Управління інноваційним розвитком промислових підприємств : моногр. : у 2 ч. Ч. 2 / С.М. Ілляшенко, О.А. Біловодська. – Суми : Університет. кн., 2010. – 281 с.
9. Шарко М.В. Управление развитием инноваций в промышленном производстве / М.В. Шарко. – Херсон : Олді–плюс, 2010. – 448 с.

ФАКТОРИ ЗРОСТАННЯ ПОТЕНЦІАЛУ ПРОМИСЛОВОГО ПІДПРИЄМСТВА

Є.О. Кобальчинська

Одеський національний політехнічний університет

Підприємства в економічній системі будь–якої країни відіграють вагомую роль, тому що є головним чинником економічного зростання. Від ефективної роботи промислового сектору економіки залежить конкурентоспроможність економіки в цілому, позитивне сальдо торговельного балансу, наповнення бюджетів усіх рівнів, створення робочих місць, формування доходів домогосподарств, що, загалом, сприяє забезпеченню добробуту населення. Починаючи з кінця 2008 р. в Україні поширюються негативні економічні і супутні їм соціальні тенденції, пов'язані зі світовою фінансовою кризою та проведенням АТО на сході країни.

Протистояти цим негативним тенденціям повинні також і промислові підприємства, активізуючи свій виробничий потенціал.

Ефективне використання потенціалу завжди сприяло стабільному економічному стану будь–якого підприємства в нинішніх умовах фінансової кризи. Потенціал, що об'єднує в собі як просторові, так і тимчасові характеристики, концентрує одночасно три рівні зв'язків і відносин.

По–перше, він відображає минуле, тобто сукупність властивостей, нагромаджених системою в процесі її становлення і таких, що зумовлюють можливість до її функціонування та розвитку. У цьому плані поняття «потенціал» фактично набуває значення поняття «ресурс».

По–друге, він характеризує рівень практичного застосування і використання наявних можливостей. Це забезпечує розмежування реалізованих і нереалізованих можливостей. У цій своїй функції поняття «потенціал» частково збігається з поняттям «резерв».

По–третє, він орієнтується на розвиток (на майбутнє). Будучи єдністю стійкого і мінливого станів, потенціал містить (як можливі) елементи майбутнього розвитку.

Виробничий потенціал промислового підприємства як економічна категорія має свою структуру і певні особливі процеси, які характерні для його розвитку. Елементами виробничого потенціалу підприємства можна вважати всі ресурси, які тим чи іншим чином пов'язані з функціонуванням підприємства. Вибір найважливіших ресурсів із їх величезної кількості є досить складною проблемою, про що, зокрема, свідчить існування багатьох різних тверджень щодо складу виробничого потенціалу. Що стосується виробничого потенціалу промислових підприємств, то до його складу доцільно включати матеріально–сировинні ресурси, які беруть безпосередню участь у процесах виготовлення продукції.

При управлінні виробничим потенціалом промислового підприємства є суттєвим визначення структури виробничого потенціалу підприємства. Найбільш повне визначення структури виробничого потенціалу підприємства пропонується у роботі О.С. Федоніна, І.М. Репіної та О.І. Олексюка, Є.А.Бельтюкова, С.С.Свірідової. [1,2] Автори пропонують виділяти об'єктні та суб'єктні складові потенціалу підприємства.

Безінвестиційний характер функціонування провідних галузей народного господарства став причиною деградації промислово–виробничих основних фондів, значного погіршення технічного стану та ефективності використання виробничого потенціалу. Протистояти цим негативним тенденціям повинні також і промислові підприємства, активізуючи свій виробничий потенціал.

Проблемами виробничого потенціалу в різних його аспектах присвятили свої праці зарубіжні вчені–економісти, зокрема Е. Менсфілд, Б. Сонто, Б. Твісс.

У першому десятиріччі ХХ ст. цю актуальну проблему досліджували українські та російські вчені – А. Анчішкін, Л. Абалкін, О. Амоша, А. Борисов, В. Геєць, О. Іванілов, Г. Косовська, О. Олексюк, П. Осіпов, А. Поддєрьогін.

На формування виробничого потенціалу промислового підприємства впливають багато факторів, які необхідно розглядати в комплексі. [1]

На будь–якому промисловому підприємстві, яке має великі активи, сучасні, верстати, устаткування основну додану ринкову вартість вносять деякі чинники, які не є нематеріальними. Це такі чинники, як стратегія росту, внутрішні чинники, зовнішні чинники, кваліфікація менеджменту і так далі. Стратегія росту зараз стала вже не просто деяким гіпотетичним поняттям, яке підприємства розуміли, що це важливо, але розцінювали як деяке абстрактне і не те, на що вони реально витрачатимуть свої гроші і свій час. Зараз багато хто переконався, що неправильна стратегія може привести до краху підприємства не в якійсь довгостроковій і середньостроковій, але вже і в найближчій перспективі

Що дозволяє стратегія? З точки зору математичного, скрупульозного погляду, він є дещо суперечливим, тому що усе виходить фактично із стратегії. Стратегія об'єднує усе це. Якщо у вас є стратегія, то у вас є план по персоналу і конкретні плани по окремих бізнес – процесах, якщо стратегії немає, то окремі локальні рішення нічого не дадуть. Тому стратегія в конкретному прикладному розумінні – це базова річ, з якої усе інше росте. Управління по цілях – теж одна з речей, які витікають, як можливість з того, що є якась стратегія. Остання дозволяє робити управління по цілях у вигляді ясних, вимірних і досяжних показників ефективності.

Сьогодні домінуючою являється точка зору, що інтегруючий показник, який характеризує бізнес, це – його вартість. Він полягає в тому, що від традиційних чинників вартості, які характеризуються як доходи і активи компанії, стався перехід до того, що основними чинниками вартості визначаються такі показники, як менеджмент, прозорість, стабільність, ріст, торгова марка, ліквідність.

Сьогодні все більше українських підприємств намагаються керувати своїми доходами, а також вартістю свого підприємства. Максимізація вартості бізнесу – це не разове завдання, а безперервний цикл стратегічних і оперативних рішень (рис.1). Цикл створення вартості – це система

взаємозалежних показників і нормативів, за якими оцінюється успішність досягнення поставлених цілей і визначається частка кожного в загальному успіху компанії. [3]

Необхідно також звернутися до проблеми визначення вартості цих чинників на різних етапах існування підприємства. Очевидно, що будь-яке підприємство у своєму розвитку проходить цілий ряд етапів. Критерії і показники, навіть якщо інтегруючим показником є вартість компанії, на різних етапах розвитку компанії будуть різні.

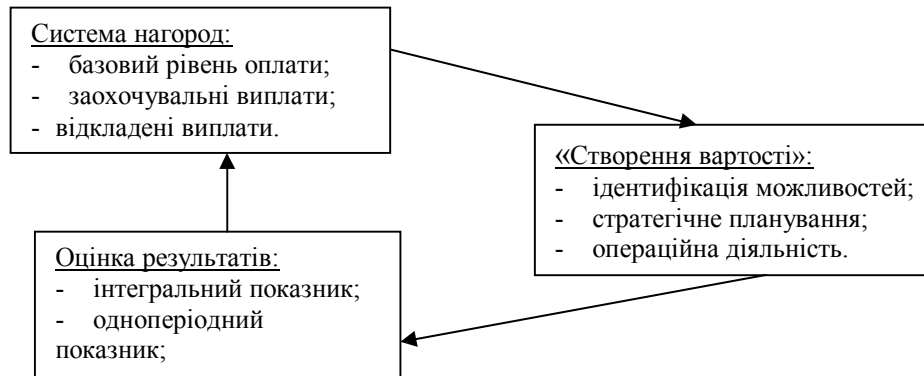

Рисунок 1 – Цикл "створення" вартості [4]

Існують традиційні чинники, що визначають вартість компанії, і ті, які зараз вважаються знову визначальними. Наступний чинник розвитку компанії – в процесі свого розвитку вона стає все складніше і складніше. І тому завдання виділення і вичленення окремих чинників – відповідно, теж ускладнюється.

До таких чинників, відноситься передусім, доходи, активи, тобто чинники вартості бізнесу. Ці показники якраз адекватно характеризують вартість компанії

Але нові чинники такі як менеджмент, стабільність, темпи росту, вони характерні швидше для іншого рівня розвитку компанії, для компанії, яка виходить на ринок, притягує інвестиції шляхом розміщення акцій, стає публічною. Змінюється система чинників, відповідно, повинні мінятися і критерії визначення вартості цих компаній. Окрім вказаних чинників, сюди, слід віднести ще і чинники, що підвищують вартість компанії. Це торгова марка про це теж сьогодні йтиметься, тому що тема на сьогодні дуже актуальна і дуже цікава.

Література:

1. Федонін О.С., Репіна І.М., Олексюк О.І. Потенціал підприємства: формування та оцінка: Навч. Посібник. – ДО.:КНЕУ, 2003. – 316с.
2. Формування і розвиток потенціалу промислового підприємства: навч.посіб. для студ. ВНЗ /Є.А.Бельтюков, С.С.Свірідова, Т.І.Черкасова, Л.А.Некрасова; за ред. проф.Є.А.Бельтюкова; ОНПУ – Одесса:Інтерпринт, 2009.– 456с.
3. Волков Д.Л., Управление ценностью: показатели и модели оценки. // Российский журнал менеджмента, 2015, 3 (4), с.67–76
4. Гленн М, Десмонд, Ричард Э. Келли. Руководство по оценке бизнеса. Издание подготовлено Российским Обществом Оценщиков: <http://www.valuer.ru>

СТРУКТУРА НАЦИОНАЛЬНОЙ ЭКОНОМИКИ СТРАНЫ

*ст. преподаватель Лукьянчук Е. М.
Одесский национальный политехнический университет*

Национальная экономика – сложная взаимосвязанная система, охватывающая весь социально-экономический комплекс страны на региональном и национальном уровне. Объектом национальной экономики можно считать хозяйственную систему в масштабе государства и входящих в него социо-эколого-экономических составляющих. Предметом национальной экономики являются социально-экономические процессы воспроизводства, проявляющиеся в закономерностях объемов,